

egyesekben olyan érzés – oklevél ide, oklevél oda – a sok irányítástól, hogy ő maga is egy kicsit iskolás. A biztonságérzés pedig a nevelő jó tulajdonságai között az egyik legalapvetőbb.

Ezzel szemben legyen mindennapos követelmény, hogy a nevelő nélkülözhetetlennek érezze a folytonos önképzést. Kivülállók között elterjedt vélemény, hogy a pedagógusoknak sok a szabad idejük. Nem vonom kétségbe, hogy ez a nézet sokszor helyes megfigyeléseken, tapasztalatokon alapszik. Kétségbe vonom azonban, hogy annak a pedagógusnak, aki elsődrendű kötelességét teljesítve az iskolában hasznosan eltöltött időn kívül, nemcsak a sürgősebb esetekben kerít sort egy családlátogatásra, nemcsak futólag tartja meg a szülői értekezletet, nemcsak kelletlen-kénytelen vállalkozik ismeretterjesztő előadásra, nem beszélve egyéb, a művelődést érintő feladatokról – lenne eladó ideje. Legfeljebb nyáron. De csak abban az esetben, ha ő is úgy akarja, és nem tekinti ezt az időt jó alkalomnak az erőgyűjtésre, a megújulásra, saját magának a bővített újratermelésére.

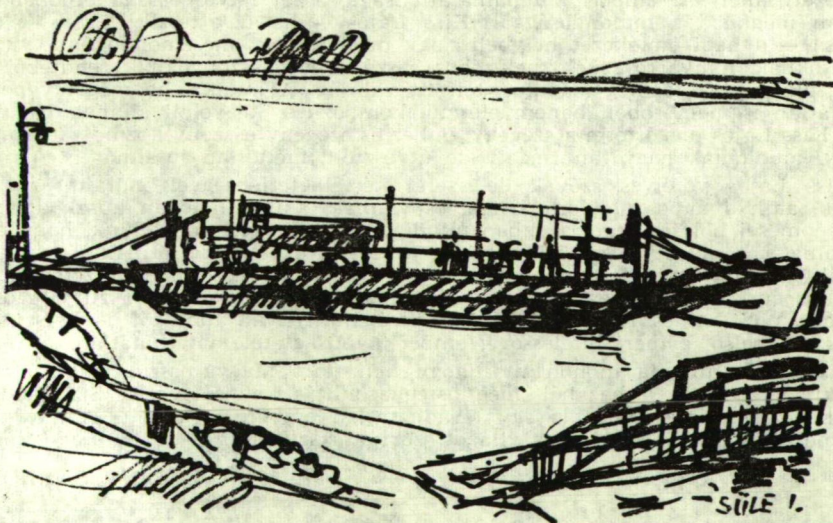
Ez a szellemi légáramlás komolyabb biztosíték lehetne adminisztratív látszatmunka helyett az ellen is, hogy valakinek a munkamódszere megmerevedjék. Meg kell emlékezni azonban más biztosítékról is. Nagyon sok múlik a vezetésen. Egyrészt legyen a vezető olyan munkatárs, aki példaképe tud lenni beosztottjainak; másrészt legyen a munkatársak között olyan léghő, hogy ne lehessen egy közérdekű vitában előre tudni, a hozzászólók közül kinek lesz igaza!

A lehetőségek természetesen nagyon sokfélék, helyenként változók. Magától értetődő eligazító szempontnak tartom azonban, hogy a pedagógusnak társadalmi munkája is elsősorban a művelődésügy legyen: Tudatformálás az iskolában és a felnőttek körében egyaránt. Legyen a falusi pedagógusok között is olyan, aki képes a művészeteket a kor szellemében megkedveltetni, és ezáltal kulturált szórakozást teremteni a felnőttek számára, legyen olyan, aki próféta tud lenni saját hazájában, és képes korszerű színvonalon továbbadni a tudomány legújabb eredményeit; de valamennyien legyenek olyanok, akik képesek megteremteni az ehhez szükséges alapot, az igényt, mert különben egy fecske nem csinál nyarat!

A pedagógusnak ahhoz is köze van, hogy egy könyvtárnak milyen arányú az olvasottsága; hány folyóirat található a községben, és hányat lenne illő ott még találni. Ő van hivatva biztos alapot építeni és hasznos segítséget nyújtani munkájával a produktív termelési ágak fejlődéséhez; közvetlenül vagy közvetve köze van a technikai-anyagi kultúrához is.

Tudnia és vállalnia kell ezt elsősorban a pedagógusnak, de nem egyedül neki. Ahhoz, hogy valóban hivatása magaslátán álljon, szükséges az egész társadalom megértő támogatása mind anyagi, mind erkölcsi tekintetben. Elszomorító, hogy még előfordulnak hiányosságok, de kevésbé, mintha szem elől tévesztenénk a célt: lehessen minél előbb minden pedagógus a holnap igaz munkása!

LOVRITY ENDRE

Süle István: Komp